

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇВ, ЄДНАЙТЕ СЯ!

CORNER PRITCHARD AVE. & MCGREGOR ST.

UKRAINIAN LABOR NEWS

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

РІК III.

Ч. 103.

СУБОТА, 24. ГРУДНЯ 1921.

WINNIPEG, MAN.

SATURDAY, DECEMBER 24th, 1921.

No. 103.

VOL. III.

Новинки.

З СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ.

Дефіцит в бюджеті Сов. Росії найменший за всі роки.

МОСКВА, 22. грудня. — Всеросійський Центральний Виконавчий Комітет одобрив вчора перший бюджет Росії, опертій на золотій валюті. Бюджет сей обнімає період від 1. січня до 1. вересня 1922. Приходи правительства за той час є обчислені на 1.571.000.000 золотих рублів в розході є обчислені на 1.877.000.000 рублів, що становить найменший дефіцит (недобір) в історії совітського правительства.

Американська компанія пропонує рос. кооперативам різнючу машинерію в заміну за сирі матеріали.

МОСКВА, 21. грудня. — Новинкарська агенція "Вестнік" каже, що американське підприємство "International Harvester Co." запропонувало Центральному Комітету Совітських Кооперативів доставити достаточну кількість різнючої машинерії і шпатури, щоб задовольнити потреби різнючтва на Сибірі, в заміну за сирі матеріали, що знаходяться в диспозиції кооперативного комітету Єнісейської губернії Східної Сибірі.

Росія добивається признання від великих держав.

ЛОНДОН, 17. грудня. — Вчора відбула ся довша конференція між англійським прем'єром Лойд Джорджем і представником російського совітського правительства Леонідом Красіном. Предметом дискусії була справа признання давних довгів Росії та взагалі справа фінансового і економічного положення в Європі. Як доносять, Красін зробив пропозицію скликати спеціальну конференцію для обговорення економічних справ і фінансових зносин зі Совітською Росією.

Далеко-Східна Республіка виповила війну владивостокській "республіці".

ЛОНДОН, 21. грудня. — Депеша з Гельсінґфорсу до "Сентрал Ньюс" доносить нині, що правительство Далекосхідної Республіки в Чіті виповило війну владивостокському. Депеша даліше каже, що совітське правительство в Москві має вислати війська і воєнні матеріали до Чіті.

Капелі і Семенов починають знову авантуру.

ВАШІНґТОН, 15. грудня. — Перебуваюча у Вашингтоні торговельна делегация Далекосхідної Республіки на Сибірі одержала сьогодні кабілету від свого правительства в Чіті з повідомленням, що війська генерала Семенова і Капелі, "зорганізовані і знадоблені Японцями", перейшли через неутралну полосу в Приморській області в окрузі Імані і заатакували мирне населення та війська Далекосхідної Республіки.

"Сей атак — кажеть ся в заяві делегации — є виразним порушенням договору, який заключено 29-го цвітня 1920, після якого оружні відділи, ні японські ні російські, не сміють переходити через установлену неутралну полосу".

Совітсько-китайський союз.

"Frankfurter Zeitung" доносить, що совітський уряд вважає за найважливішу справу в закордонній політиці проект Чічеріна заключення союзу з Китаєм. Сей союз перевести має Гюффе, який недавно заключив подібний союз з Монголією. Союз звернений проти Японії.

З Москви доносять, що представником Совітської Росії в Туреччині назначено Арахова.

Четвертий З'їзд Центросоюзу.

Дня 15. листопада с. р. розпочав ся в Москві IV. З'їзд Центросоюзу. На з'їзді заступлених було 38 губерніяльних організацій, 8 самостійних кооперативних центрів і 30 робітничих кооперативів. На з'їзді взяло участь 157 делегатів.

Пам'ятник Соціальної Революції.

"Правда" доносить, що до Москви прибув скульптор Жуков і привіз із собою проект пам'ятника Соціальної Революції. Величина сего пам'ятника буде виносити 38 сажнів. Пам'ятник представляє напіврозвалу стіну, на тлі якої виділяється постать "Пролетаря".

З'їзд радянських дипломатів.

Як доносять часописи, до Берліна приїхало багато радянських дипломатів. Пояснюють се акцією совітів, щоб їх визнали великі держави.

Німеччина доставляє для Росії паровози.

"Правда" доносить, що 2. листопада причаїв до петроградської пристані новий транспорт паровозів закуплених в Німеччині. Прибуло до 9 штук, на пароході "Тальмут".

Ювілей "Чехи".

МОСКВА, 14. грудня. — Всеросійська надзвичайна комісія для боротьби з контрреволюцією, яку зорганізовано сілдом за революційним переворотом, святкувала в Москві четверті роковини свого існування. З'їзду приведу устроєно похід, в якому брало участь звш 5.000 кінних і піших розрядів Чехи. З промовою виступав Держжисний вислонеци значіне той організації для революції і її боротьби з ворогами молодого революційного краю.

Арештоване кур'єра III. Інтернаціоналу.

В Празі арештовано малярського комуніста Альпарі, представника III. Інтернаціоналу. Альпарі мав везти з собою важні документи до Москви.

Американський конгрес ухвалив вже 20 мільонів дол. для голодуючих в Росії.

ВАШІНґТОН, 16. грудня. — На вчорашній засіданні палати послів великої комісії для фінансових справ, конгресмени Кемпбел і Кантрел, поставили внесок в справі признання допомоги в сумі \$20.000.000 на закупку харчів і насіння для голодуючих в Совітській Росії.

В дебаті над внеском брав участь також соціалістичний конгресмен М. Лондон з Нью-Йорку, який доказував, що пропонована підмога голодуючим в Совітській Росії в сумі 20 мільонів доларів є спокотанем лише малої частини гріхів, довершених правительством Зауцених Держав супроти Росії.

Підчас голосованя 237 конгресмени заявили ся за внеском, 54 було проти. В понеділок внесок буде предложений в сенаті, так що в сілдуочім тижні він стане правосильним. Між тим збіжів компанія роблять вже приготувані до висидки кукурудзи і збіжя на насіне.

Сен. Френс домагається ся від американського сенату признання Росії.

ВАШІНґТОН, 15. грудня. — На нинішньому засіданні сенату сенатор Джозеф І. Френс з Меріленд висл резольуцію, в якій домагається ся формально визнання Зауценими Державами теперішнього совітського правительства як дійсного правительства Росії.

В резольуції містяться між иншим домагане, щоб американське правительство вислало окрему комісію до Совітської Росії, а рівночасно повідомило совітське правительство, щоб й воно прислало свою комісію до Злучених Держав. Задачею комісії було би скоре привернене нормальних торговельних і дипломатичних зносин між обома державами.

Сен. Френс сказав також кілька слів критики з приводу скликання конференції для розоруження, підносячи, що аранжери конференції зробили великий блуд, не запросивши до співучасті в ній представників Росії і Німеччини.

На висені сенатора Пітмена резольуцію переслано до комісії для заграничних справ.

Пляни контрреволюції.

Видавана в Монахії німецька газета "Wirtschaftspolitische Aufbau-Korrespondenz" пише в 20 ч. з 10. листопада:

"Україна, як розмірно найменше знищена частина буйшої Росії, відіграє при відбудові визначну роллю. Се розуміють усі уряди з виимком німецького. Польща-верто піддержує Петлюру для створення України під польським протекторатом, Румунія дала українському генералови Дельвігові 2 міль. левів кредиту і умундроване та екіпунок для 10.000 війська, Франція пробує зорганізувати розсіянні українські групи і сформувати шість українських дивізій піхоти та одну кавалерію (55.000 крісів). Сею справою займають ся Дельвіг, Шульгин, Моркотун".

Петрушевич еднається з російськими монархістами.

"Вперед" з 26. листопада читаємо:

Львівська "Gazeta Wieczorna" доносить на підставі інформації з Відня, що Петрушевич став прихильником федеративної Східної Галичини з Росією. Той зміни фронту доконав він на підставі порозуміння з московськими монархістами. Петрушевич мав одержати підмогу від президії з'їзду представників московських монархістів в Райхенгалі і від московських монархістів в Бігороді.

Армії Польщі і Румунії у французьких руках.

Французький урядовий звіт з 1. жовтня подає, що французька армія числять під терпешню пору 818.000 жовірія.

Крім сего удержує французьке правительство 450-тисячну армію в Польщі і 250.000 армію в Румунії, вилучуючи на се по одному франкові в золоті денно за кожного жовірія. Обі армії стоять під контролею французьких штабів офіцірів.

Підчас коли французька армія є призначена головно проти Німеччини, польська і румунська армії мають служити на случай війни зі Совітською Росією.

Голодівка арештованих комуністів у Львові.

Дня 29. листопада розпочали арештовані за комунізм в Бригідках (у Львові) голодівку. Причиною голодівки се, що арештованим, крім тюремної зупи, яку дають тричі на день, не дозволяли на приватне харчоване, не давали ні газет ні книжок до читаня та що загалом з увязненими дуже погано обходять ся.

Провокатори у львівських тюрьмах.

"Вперед" з 30. листопада доносить:

Свідство, яке ведеть ся за комуністичними заговірниками по краю, привело до львівських арештів десятки людей ріжних верств та професій з цілого краю. Між ними є мабуть комуністи, але і се певніше, що багато між арештованими є таких, що з комунізмом не мають нічого спільного.

Та державній поліції треба коч доказів вини. Отже поза неюльське трактоване арештованих, як держане їх в неопалених келіях, даване неможливого харчу, шикановане тим, що не видаєть ся грошей, забраних до депозиту на закупку харчів, і по при іншій шикані поліції звала ся на спосіб давньої російської охрани видобувати зізнання при помочі провокаторів.

Новопривезених арештованих в підозрінню за комунізм саджає поліція на першу ніч до камери, де сидить провокатор, що влад комуніста та перед яким новик звяряєт ся. На другий день є вже готовий обтяжуючий матеріал.

Таким головним провокатором в поліційній охрани при вул. Льва Сап'їга є Шпиглер, Жид з Станиславова, який працював лід прибораним іменем "Май". Він, як потрібно, то сидить в поліційному арешті як "комуніст", або виходить на місто і тут шукає нових жертв.

Крім сего функції провокаторів повняють і деякі петлюрівці, які сидять в поліційних арештах при вул. Льва Сап'їга. В арештах в Бригідках є теж провокатори.

Українські робітничі у Франції.

Вся північ Франції переповнена українськими робітниками з Галичини. Поприріздий воєн транспортом на ріжні роботи на 9—12 місяців. Майже всіх їх одурено, бо з початку в Ченстохові обіцяли їм платити по 300 франків місячно і харчі, а в дійсності їм платять по 240 франків без харчів. Уявіть собі, який тяжкий стан сих людей, що поприїздили сюди зі своїми сім'ями і ще утримане не вистарчає їм на прожиток. Обдерті, голодні й холодні.

Демонстрація безробітних в Вінніпегу.

Отсим подаєть ся до загального відома, що в понеділок, дня 26. с. м. о годині 1.30 пополудня, відбудеть ся

ДЕМОНСТРАЦІЯ БЕЗРОБІТНИХ.

Похід пічнеть ся від Роблінга до Виліям ул., відтак уключе Мейн до Бродвей і до К'лони, а відтак на Маркет Саквер (коло ситі-гола), де відбудеть ся масовий мітинг.

Всі безробітні в Вінніпегу просять ся взяти участь в тім поході.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ УКР. РОБІТНИЧОГО ДОМУ.

ДО ФІЛІЙ, ВІДДІЛІВ І ЗАГАЛЬНОГО ЧЛЕНСТВА УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ.

Дорогі Товариші! Екзекутивний Комітет Українського Робітничого Дому повідомляє Вас отсею дорогою, що загальні, річні збори нашого стоваришеня відбудуть ся на днях 2, 3 і 4-го лютого, 1922 р. в салі Українського Робітничого Дому в Вінніпегу.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:

1. Отворене зборів.
2. Вибір президії на час зборів.
3. Вибір верифікаційної комісії і провірене повновастей делегатів.
4. Справоздане заряду і функціонерів Укр. Роб. Дому.
5. Справоздане делегатів про роботу, домаганя і пропозиції Філій і Відділів Укр. Роб. Дому.
6. Вибір комісії: контрольної, статуткової, організаційної, просвітньо-пресової, резолюційної і фінансової.
7. Справа довгу Українського Робітничого Дому.
8. Справа органу Українського Робітничого Дому.
9. Діточі школи при Філіях і Відділах У. Р. Д.
10. Організації жінки при Філіях і Відділах У. Р. Д.
11. Філії і Відділи У. Р. Д. на провінції.
12. Ревізія статуту У. Р. Д.
13. Відношене до реєстрації до Радянських Республік.
14. Відношене до робітничих політичних і індустріяльних організацій.
15. Справоздане комісії.
16. Вибір заряду і контрольної комісії на 1922 р.
17. Замкнене Зборів.

ПРАВО ПРЕДСТАВНИЦТВА НА ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ.

Кожда Філія, або Відділ Укр. Роб. Дому має право вислати на загальні, річні збори одного делегата від кожних своїх 25 членів виповнивших свої членські річні вкладки. Коли Філія або Відділ має менше чим 25 членів, то такий Філія, або Відділ все таки прислугує право на одного делегата.

Колі Філія, або Відділ має більше чим 25 членів, але не має повних 50 членів (наприклад 35 або 40 і т. д.), то такий Філія, або Відділ прислугує право на 2 делегатів. Ті Філії і Відділи, що мають більше чим 50 членів, мають право на 3 делегатів, і т. д.

Кожде робітничє товариство, що є лише членом, а не Філія, або Відділом У. Р. Д., має право вислати на загальні річні збори лише одного делегата, з правом рішачого голосу.

Всі інші члени У. Р. Д., не делегати, мають право брати участь в загальних річних зборах, лише з дорадчим голосом; они можуть забороти слово, брати участь у дискусіях, давати пропозиції, але не можуть голосувати.

ІНСТРУКЦІЯ ДЛЯ ФІЛІЙ, ВІДДІЛІВ І ДЕЛЕГАТІВ.

Філії і Відділи, а також і поодинокі члени У. Р. Д., можуть і повинні прислати свої ухвали, домаганя і пропозиції, відносячі ся до котрої-б то не було справи означеної в програмі загальних річних зборів і прислати їх на адресу секретаря Екзекутивного Комітету ще перед загальними зборами. Их можна передати також і делегатам. Всі ті ухвали, домаганя і пропозиції будуть предложені відповідним комісіям до обсудження та предложеня загальним зборам.

Колі, наприклад, котрий небув Відділ уважає за потрібне і корисне змінити якісь точки в статуті У. Р. Д., то він рішає, щоб предложити ту свою пропозицію перед загальні збори. Секретар такого Відділу посилає ті рішєня до секретаря Екз. Ком., а сей передаєть їх статутній комісії. Статутова комісія може одержати багато подібних пропозицій, тож розглянувши їх, она предкладає зборам, щоб такі то точки в статуті змінити. Інші справи підуть до других комісій: наприклад, справи дотикаючі шкід, або часописи, підуть до комісії просвітньо-пресової, і т. д. В сей спосіб можна буде про всі важні справи задалегідь подумати і влекшити працю загальним зборам.

Кождий делегат мусить мати правильно виповнену і підписану повновасть, заосмотрену печаткою Філії, або Відділу У. Р. Д. В повновасти треба зазначити дійсне число членів Філії, або Відділу. Делегати прибувши без повновастей будуть мати лише дорадчий голос.

ЧЛЕНИ У. Р. Д. НЕ ЗАПЛАТИВШИ ВКЛАДОК, ТРАТЯТЬ ПРАВО ГОЛОСУ.

Всі члени У. Р. Д. повинні зятимити собі, що після ухвали послідних загальних, річних зборів Укр. Роб. Дому, всі ті члени, котрі не заплатили своїх річних вкладок перестают бути членами Укр. Роб. Дому. Тому кождий член повинен подбати, щоб його членські річні вкладки були виповнені і правильно записані в його членській картці. В протинний раз, він втратить свої членські права і не зможе брати участі ні в виборі делегатів, ані в річних загальних зборах.

З товаришким привітом,
Екзекутивний Комітет
Українського Робітничого Дому.

НОВА КНИЖКА.

Повідоляємо всіх товаришів і наших читачів, що редакція "У. Р. В." одержала для продажі ціну для кожного робітника книжку в українській мові написану Юлієм Ліппертом п. н. Історія Культури. Книжка обнімає 400 сторін друку, з 112 образками, напечатана на книжковім папері. Ціна сей книжки \$2.50. Замовленя посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard & McGregor Sts. — Winnipeg, Man.

МІТИНГИ, КОНЦЕРТИ І ПРЕДСТАВЛЕНЯ

Драматично-Співацький Кругок Укр. Робітничого Дому відіграє

В СУБОТУ, 24. ГРУДНЯ, В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ
драму в 5-ох діях з під пера Ів. Тогобочного п. н.:
"ДУШОГУБИ"

Ціни місць: 55, 40 і 27 центів (включючи вор текс).

КЮРТИНА ПІДНОСИТЬ СЯ О ГОДИНІ 8.15 ВЕЧЕРОМ.

В суботу 7-го січня 1922 Кругок відіграє пораз перший в Канаді і взагалі в Америці славну комедію І. Тобилевича п. н.: **"ЖИТЕЙСЬКЕ МОРЕ"**.

КОНЦЕРТ! — **КОНЦЕРТ!**
Український Жінський Відділ Комітету Помочі Голодуючим в Совітській Росії устроє

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 25. ГРУДНЯ, О 8. ГОД. ВЕЧЕРОМ
в Українсьім Робітничім Домі

КОНЦЕРТ.

В програму входять співи, деклямації, гра на мандолинах і т. п.

Весь дохід призначений для голодуючих Приволжя.

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришене “Українських Робітничих Вістей”.
Передплата на рік \$4.00

Адреса:—

UKRAINIAN LABOR NEWS

cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непомінені в газеті рукописи не звертаєть ся, аби що дописувальє
вразно означити, що бажає звороту своєї рукописи на случай її
та залучити поштовою марку на її переслаку.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ...

У варшавській “Українській Трибуні” з дня 3. грудня с. р.
читавмо на першій сторони, на місці першої редакційної статі,
слідуюче оповіщенє, надрукованє в ширину двох колоном:

“ПРИПИНЕНЄ “УКРАЇНСЬКОЇ ТРИБУНИ”

В кінці наступного тижня, себто через кілька днів, видає
не “Української Трибуни” припиняєть ся.

Ми були певні, що нам пощастить довести виданє “Ук-
раїнської Трибуни” прийнятій до нового року, бо одна з наших
національних організацій забезпечила нам свою підпомогу до
сього терміну; але, на превеликий жаль, се “забезпеченє” во-
на не здійснила, і така несподіванка раптом поставила газету
в надзвичайно скрутне становище.

Кожного місяця на виданє щоденної газети потрібно не
менше як 2 мільони марок. Редакція “Української Трибуни”
таких коштів зараз не має, і тому ишого виходу, як припи-
ненє газети, перед собою не бачить.”

“Українська Трибуна” була одинокою українською газе-
тою в Європі (хоч і видаваною за польської гроші), що без-
сумнівно попірала у всім Петлюроу, а навіть була його “офіцій-
ним” органом.

Неодни може поставити собі тепер питанє: Що ж стало ся?
Чому ся “Укр. Трибуна” якраз тепер “видає Богу духа?”

Відповідь на се питанє дуже проста. Судьба “Укр. Три-
буни” була тісно звязана з судьбою Петлюри і його паперово-
вої “У.Н.Р.” Коли Петлюра проявляв якусь діяльність, або
були вигляди, що французька і польська буржуазія може се
його ужити проти радянських републик, тоді знаходив ся
охлоп для всієї петлюрівської братії, між тим і для варшав-
ських підбурхачів з петлюрівської “Укр. Трибуни”. Коли-ж
звізда Петлюри швидко згасла, коли французько-польська
реакція не може поклати на Петлюру ніяких надій, тоді по-
місь Петлюри зі сторони його хлібодавців врываєть ся і тим-
самим нема обрзеної кисті і для продавних душ з варшав-
ської “Укр. Трибуни”. І ось такий час саме якраз тепер настав.

Вороги радянських републик уружили недавно інтерво-
ваних в Польщі петлюрівських недовбитків і привезли їх над
границю Радянської України. Звідтам ті уружені в Польщі
петлюрівські банди вірвали ся на Україну і наробиши там
деякої шкоди, мусли під напором червоних військ втікали
назад під охорону польських панів.

Ся невдача петлюрівського нападу на Україну дуже пога-
но відбилась на самому Петлюрі. Своім нападом Петлюра
хотів здобути у своїх хлібодавців — європейської реакції —
більше зрозуміння і попертя для себе, а тимчасом він втратив
у них і те значінє, яке мав перед тим. Бо напад Петлюри на
Україну показав, що навіть багаті селяни не йшли за Петлю-
роу, а були супроти його авантюри байдужними. І наслідком
Петлюрової невдачі є те, що європейська реакція відказує їм
тепер своєї помочи.

Ось тому припиняєть ся одиний орган Петлюри
— варшавська “Українська Трибуна”. Се припиненє є
прямим наслідком невдачі недавньої петлюрівської авантюри.

Сама “Укр. Трибуна” каже, що “одна з наших національ-
них організацій забезпечила нам свою підпомогу до сього
терміну”, себто бодай до нового року; “але, — як каже даль-
ше “Укр. Трибуна”, — се “забезпеченє” вона не здійснила, і
така несподіванка раптом поставила газету в надзвичайно
скрутне становище”.

Всім відомо, що ні “одна з наших національних організацій”
на еміграції в Європі не має грошей, щоби могла ними за-
безпечувати “Укр. Трибуну”. Всі “національні організації” на
еміграції а навіть в Галичині звертають ся за грошевою помо-
чю до українських робітників в Злучених Державах і Канаді.
Отже “національною організацією”, що мала спінуту золотом
на дальше існуванє “Укр. Трибуни”, міг бути ніхто иший ли-
ше т. зв. петлюрівський центр в Тарнові, який існував за гро-
ші польських панів та французьких біржевників.

Коли-ж тепер Петлюра поставив свою послідню карту і про-
грав, коли його напад на Україну не приніс бажаного для него
і його хлібодавців успіху, — ті хлібодавці відмовляють йому
дальшої помочи. І тому Петлюрів орган звязав, що “одна з
національних організацій” забезпечила йому помоч, який потім
не здійснила, і через те він перестав виходити. Се свідчить та-
кож, за чий гроші і в чий інтересі видавала ся та петлюрівська
“Укр. Трибуна”.

За варшавською “Укр. Трибуною” ніхто з українських ро-
бітників і фермерів в Канаді жалувати не буде. Менше одної
чорносотенної, брехливої і ще до того польонофільської газети,
Але зате є в Канаді люди, що будуть дуже сумувати за
“Укр. Трибуною”. Се редактори чорносотенних газет “Ук-
раїнського Голосу” і “Канадського Фермера”, які передруко-
ували в своїх газетах по 4 і 5 статі з “Укр. Трибуни” в кожнім
числі. З упадком “Укр. Трибуни” ті добродії понесли велику
моральну і матеріальну шкоду.

ЯК ВОНИ БРЕШУТЬ.

До якої безличної брехні про “повстанє” на Україні до-
ходить морносотенна преса і її кореспонденти, нехай послу-
жать слідуючі факти:

Бесарабське “Наше Слово” еще 18. жовтня доносило ні-
би за одеськими “Вістями”, що “повстанці” заняли Кам’я-
нець, Винницю, Лїтань, Умань і Житомир. Занявши Житомир,
вони вирізали всіх 3.000 комуністів.

Румунська газета “Адеверул” з 4. листопада знова доне-
сла про занятє Житомира повстанцями і про втратище виріза-
не 3.000 комуністів. Сю новинку орган Таке Йонеску подав
на підставі оповідань втікачів.

У віннігескїм “Укр. Голосі” з 16. листопада читаємо
телеграму з Копенгаги з датою 9. листопада, подану ніби за

московськими “Ізвестиями”, в якій говорять ся, що “пов-
станці” під проводом генерала Тютюнника” заняли Житомир
і знова “убили 3.000 люда”.

В джерзиснїтській “Свободі” вже аж з 26. листопада чи-
таємо “власну кореспонденцію” з Берліна, надану 12. листо-
пада, в котрій говорять ся, що “повстанський загін під про-
водом отамана Заболотного заняв 6. листопада о 12. годині
місто Житомир”. І знова таки на сей раз “повстанці” вже не
Тютюнника а Заболотного, убили 3.000 комуністів. Але щб
“власний кореспондент” дуже несправдливо большевиків, то
до 3.000 убитих звичайних комуністів додає еще 80 комуні-
стів, чревычайку і Ісполоком.

Отже виходить таке:
Перший раз повстанці заняли Житомир еще перед 18.
жовтнем; другий раз — перед 4. листопадом; третій раз десь
около 9. листопада; четвертий раз 6. листопада, — і кожній
раз убивали по 3.000 комуністів.

Тимчасом ми на днях отримали житомирські радянські
газети: “Вісти” Волинського Губвиконкому з 7. листопада і
“Селянську Бідноту” з 9. листопада. Переглянувши обидві ці
газети, не нашли ми ані слова про якісь там повстання або про
якісь бандитські події в місті Житомирі. Натомість нашли,
що 7. листопада претаріят Житомира спільно з Червоною
Армією урочиство святкував четверту річницю Жовтневої Ре-
волюції. Дня 7. листопада о 12. годині в полудне відбуло ся
урочиште заложенє памятника жертвам, полягшим в боротьбі за
радянську владу. Памятник заложено на площі Розі
Люксембург.

В Мїському Театрі відбуло ся дня 7. листопада урочиште
спільне засіданє міської ради з ріжними комуністичними ор-
ганізаціями, на якім комуністи, провідники тих організацій,
виголосили святотні промови.

Ось як виглядає “права” про повстанє на Україні.
Чи до сего потрібні еще коментарі? Мусій.

СПРАВА СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ.

(Від нашого львівського кореспондента.)

Східна Галичина заселена в своїй подавляючій більшо-
сти українським народом, опинивши ся під польською владою
— стала предметом дильоматичних торгів та шахрайств
буржуазії антанті, Польщі, Росії, Чехословацїни — ну та й
доморослих галицько-українських буржуазних політиків.

В такому стані опинила ся справа, з гори се треба при-
знати, з вини таки власних українських патріотів, буржуазної
марки з тавору Петрушевича, націоналдемократів-трудовиків
та радикалів. Іх се вина, що тепер країна ся та український
народ в нїй стоїть під ярмом шляхоцької та імперіалїстичної
Польщі.

Коли розлітала ся Австрія, на зїзді представників україн-
ських партій т. зв. конститунті 19. жовтня 1918 р. у Львові се-
ляни і робітники поставили яєно і недвозначно домаганє
зєднанє українських земель Австро-Угорщини з великою У-
країною. Се домаганє поставили тоді українські соціалісти.
Та опери ся сьому націоналдемократі і радикалі, які заяв-
или ся за полїшенє ся при Австрії та Габсбургській династії.
“Диктатор” Петрушевич, як останній хуліган знаслушавши
зїзд, розвизав наради конститунти та недопустив до ухвали
зєднанє з великою Україною. Як аргумент висував тоді се,
що на великій Україні є соціалісти і революція.

В кілька днів по ухвалї конститунти остати при Австрії,
Габсбурги і Австрія розлетїли ся, а українська молодіж, ро-
бітники і селяни революційним актом заняли владу в свої ру-
ки, бо готовили ся до сього польської пані.

Але українські буржуазні політики не спали. Зголосили
ся до уряду, погодили ся вже навіть на зєднанє з великою
Україною, Се зєднанє і прийшло. Але що з того? Петру-
шевич посварив ся з Петлюрою. Ведучи боротьбу з Поль-
щи і большевиками, почали зраджувати один другого, набри-
кувати на себе взаїмно перед антантою.

Замість помирити ся з большевиками та спільно піти на
ворогів українського народу, вони почали українським наро-
дом торгувати. Петрушевич зробив пакт з Денїком, Петлю-
ра з Гольцєво та заявив, що відступає Східну Галичину
Польщі.

Польща вже передше скористала з сього, що вдало ся їй
ослабити сваркою Петрушевича з Петлюрою український
революційний рух, виторгувала у антанті, що ся віддала під
польську окупацію Східну Галичину як большевицьку країну.

Польща почала тут господарити по своїому, нищити
тюрмами, розстрілами, реквізиціями, воєнним станом і вики-
данєм з праці український елемент, а на його місце колонїзу-
ючи край польськими військовими мазурами.

В краю почав ся фермент, заворушенє, прийшов атентат
на Пїлсудського, наповнили ся знову арешти так українськи-
ми студентами як і комуністами. Рівночасно і на загранично-
му ринку почали інтересувати ся справою Східної Галичини.
Ще в осені 1919 року антанта випрацювала статут для Схід-
ної Галичини, яка мала при Польщі бути 25 літ, аж до плебі-
сциту. Поляки наробиши крику і вдало ся їм справу статута
проводити.

Потім зробили договір з Петлюрою, який “дарував їм
Східну Галичину”.

При переговорах в Ридзі з Радянською Україною і Совїт-
ською Росією большевики поставили домаганє признанє са-
моозначення для Східної Галичини. Поляки на се не згодили
ся. Заключено мир, в якому границі Польщі пішли поза Схід-
ну Галичину. Та сього мира, заклученого а мусу, не признає
ні антанта, ні Українці в Східній Галичині.

Поляки почали шукати способів, якби Східну Галичину
затримати при Польщі. Випросили у Чехів, що ці заявили ся,
що до Східної Галичини не будуть мішати ся. Се тільки па-
перова заява, бо на ділі Чехословацїни а надалі тримає україн-
ських жовнїрів, оснувала український університет і слїдить за
справою.

Антанта, яка має зобовязанє супроти давньої Росії, не хо-
че чути про відданє Східної Галичини Польщі а лише її так
довго при ній, як довог ворогую з Радянською Україною і Со-
вїтською Росією. Але лишачки при Польщі сю країну, антан-
та рівночасно домагаєть ся від Польщі, щоб ся завезла там
лад та сям способом уможливила антанті експлоатацію бо-
гацтва сього краю.

А Польща не може, не вмїє і не хоче завести ладу. Пу-
стити до голосу маси краю, се значить віддати його в руки
національних і соціальних противників теперішньої Польщі,
українських селян і робітників.

Так Східна Галичина стала тереном, за який беть ся Поль-
ща у себе дома і за границею.

Антанті домагає і на нїю надїєть ся Петрушевич і його
партія трудовики та загально українська буржуазія, які гада-
ють, що антанта або відбере Східну Галичину Полякам і від-
дасть Петрушевичови як самостїйну державу, або признаєть
Росії, розумїєть ся буржуазній, і в тії цілі Петрушевич і його
кумпани кокетують і пактують з московськими монархіс-
тами та просять ся у них у “федерацію”.

Поляки, які хотїлиб затримати Східну Галичину при Поль-
щі, подїлили ся на два табори. Польські “соціалісти” з табо-

ру Пїлсудського і Дашнїського хотїли се зробити, давши Схід-
ній Галичинї автономїю, значить подїливши ся владою у нїї
з українською буржуазією.

В тії цілі П. П. С. (польська соціалїстична партія) ви-
працювала проект територїальної автономїї (Недзядковскї)
та хотїла внести в соїмі. Пробувала навіть говорити з укра-
їнськими соціалїстами, та ці заявили, що стоять на станови-
ску зєднанє з Радянською Україною. Один тільки Микола
Ганкевич, який давно кинув ради українського пролетарїату,
мав сказати, що на автономїю мїгби згодити ся. Та з одним
Миколаєм Ганкевичем ніхто з Поляків не хоче торгувати ся
за автономїю.

Другий польський табір, до якого належать польські па-
ни, ксьондзи, шляхтичі, багаті хлопці і польські робітники зі
східно-галицької П. П. С. стоять на тому, що Українцям не
треба давати іякої автономїї а силою примусити їх належати
до Польщі.

Польські пани кажуть, що коли має прийти автономїя, то
нехай дасть їм антанта, вони будуть протестувати проти сього
і бороти ся.

А українська буржуазія тужно вїчує сього паперового
вируку антанті, хоч не надїєть ся наїрїти ся ним.

Яке є становище українського народу, се є хлопів і ро-
бітників, які становлять подавляючу більшість українського
населення у Східній Галичині?

Зовсім просте і яснє. Так як і давніше, як на конститун-
ті у Львові 1918 року, так і тепер домагають ся вони зєднанє
з великою Україною, а се тим більше, що тепер є там ра-
дянська форма влади, а тоді була гетьманщина.

Український селянин і робітник в Східній Галичині не, ві-
рять ні антанті, ні Петрушевичови, ні Пїлсудському чи Дашн-
ському, бо знають, що їх визволенє з під ярма шляхоцько-
поміщицької Польщі лежить тільки у тісному союзі з само-
стїйною соціалїстичною Радянською Україною.

Се яснє становище і за ним стоїть загаль працюючого у-
країнського населення в Східній Галичині.

А він буде рїшати про судьбу Східної Галичини, а не Пе-
трушевич, чи Петлюра, Польща або антанта.
Львів, 28. XI. 1921.

СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКІ КОМУНИ НА УКРАЇНІ.

Революція на Україні вдарила не тільки поміщика, але і
багатого селянина-куркуля. Радянська влада, законом про
розслоєне села, організацією неможомого селянства, надала
боротьбі бідного селянства з куркулями класовий характер.
Провїд а сїй боротьбі на селї вєла Комунїстична Партія Укра-
їни і Комунїстичний Союз Молодіжи.

Куркуля, розумїєть ся, не захотїла здати без бою своєї у-
привїлежованої позиції. Будучи чисельно далеко слабшою від
неможомого селянства для отвертої з ним боротьби, сільська
куркуля помагала ріжним бандитам. Ся боротьба в україн-
ськїм селї тяжко відбивала ся на розвитку сільського господа-
рства. Замість корисної праці над піднесенєм, над відбудова-
нєм сільського господарства, передові революційні елементи
села мусли звертати всю свою силу на боротьбу з куркулями,
з бандитами і темнотою та несвідомістю серед самого не-
можомого селянства. Українське село потерїло далеко біль-
ше чим росїйське, як від горожанської війни, так і від запро-
шенних ріжними секретарїятами, гетьманами, директорїями,
отаманами білогвардїйських “гостий”: Німців, Французів, По-
ляків. Гуляли по Україні банди Денїкіна, Врангля, Махна і ріж-
них дрібних “отаманів” та “батьків”. Скільки разів перехо-
дили ті банди здохів і поперек цілі губерні України, вєсучи з
собою смерть і руйну сільському господарству. Але завдяки
енергїчній праці радянської влади, комунїстичної партії і ко-
мунїстичної молодіжи, село на Україні не тільки пережило всі
ті лихолїтя, не тільки помогло знищити Денїкіна, Врангля, Пе-
тлюроу і інших “батьків”, але воно зломло опір сільського
куркуля і прямує хоч малим кроком і не густа, до комуналь-
ного господарства.

В щоденній волинській газеті “Селянська Біднота” з 9. ли-
стопада, яка видаєть ся в Житомирі, находимо слідуючу ста-
тистичну про комунальні та колективні господарства на Україні.

“На Донеччинї нараховуєть 165 комун з 11,455 їдків, з я-
ких праездатних 3,008. Землі є 18,024 десятини. Колектив
складаєть ся головним чином з робітників, бувших батраків та
селян, що мають поганє господарство.

Колективи мають ковальські столїярні, їлюсарні та шев-
ські майстерні.
На Миколаївщині до сього часу зорганїзовано 299 сільсько-
господарських колективів, до яких увїшло 32,851 їдків (з них
праездатних 16,705). Колективи мають 10,200 коний, около
100 волів, поверх 6,000 коров та поверх 4,000 голів дрібної ху-
добї. Землі занято колективами 61,702 десятини.

На Чернігівщині находить ся знаменита Нєплювська Ко-
муна, що існує вже багато років. Є колективи її по повітах,
однак, точних відомостей про те скільки при них землі і їдків
нема.

На Катеринославщині нараховуєть 143 сільсько-господар-
ських колективів, до яких входить 1,793 робітників при 5,275 де-
сятках землі. Артїлі працюють головним чином по садів-
ництву, городництву та наїснїсарству.
На Харківщині є 66 артїлій-комун, що мають 3,096 праец-
датних членів та 6,503 їдків. Більшість в артїльях селяни, що
є мають коний та реманенту. Продукти артїлі розподїляють
згїдно з витраченою працею.”

Права, цифри ці невеличкі, взявши на увагу селянську
многочисленну масу на Україні. Але треба взяти на увагу умо-
вини, в яких приходило ся працювати радянській владі за час її
істнованя на Україні. За послїдні чотири роки на Україну су-
чуло ріжні білогвардїйські навали в союзі таки з рїдною контр-
революцією. Сї навали йшли і все за собою руйнували. Всї
сили передового революційного елементу села були зверне-
ні до боротьби з ними. А тут еще треба було бороти ся внутрі
самого села з тими куркулячими елементами, які пригтовля-
ли ся захопити село в свої руки і замість поміщика сїсти на шю
неможомого селянина.

Се відстає; село консервативнє; село безграмотнє; се-
ло є притулком бандитизму; молоде село за боротьбою не ма-
ло еще часу відбудувати ся; але не дивлячись на всі ті невідрад-
ні сторони села, посїяні на селі здорові зернятка комунїзму
приносьть свої плоди.
Наведена нами вгнше з “Селянської Бідноти” статистика
про комунальні господарства на Україні показує, що помимо
боротьбі з контрреволюцією, бандитизмом і куркулями, се-
ло, хоч і дуже поволі, але вєтаки вступає на шлях кому-
нїзму. Скорше чи пізніше, ті комунальні господарства на У-
країні будуть служити взірцями для тих селян, які полишили
на своїх відрубних господарствах. Радянська влада, помимо
зміни економїчної політики в краю, буде всіма силами домага-
ти комунальним господарством ріжними рїдничими знаряд-
ями, інструктурами і т. д. Але для сего потрібно часу. Дїйсну
поміч рїдничими знарядями, яких, без сумніву, відчуваєть ся
наїбільший брак серед сільсько-господарських комун, радян-
ська влада чи кооперативні зможуть дати тільки тоді, коли роз-
винеть ся торговля з заграницею і відбудуєть ся транспортція.

А покищо, сї комунї вже слу-
жать господарським взірце-
вими їчєсками на селї. Єще
минушого року доносили ра-
дянські часописи, що до Не-
плювської Комунї на Черні-
гівщині їдуть прочани з дав-
них сїнь подивитись і на-
вчитись, як закладати і вести
сільсько-господарські комуни.
Тому ми не поминимо ся, єсли
скажемо, що не зважаючи на
зміну економїчної політики,
сільсько-господарськом кому-
на на Україні належить бу-
дучисть. Волинєць.

МІЖНАРОДНИЙ ЖІНО-
ЧИЙ СЕКРЕТАРІАТ.

При Комунїстичному Інтер-
націоналі, до якого входять
представники комунїстичних
партій всіх країв, який керує
рухом, думкою і волею все-
світнього пролетарїату, існує
Міжнародний Жіночий Секре-
тарїат (М.Ж.С. в скороченю).

Мета М.Ж.С. розворушити,
підняти і пробудити вікову
поневоленість, пригнобленість
відстагих трудящих жінок, за-
леглих їх у потреби і можли-
вости боротьби проти капїта-
лу, що визискує і гнобить їх,
піднести їх революційну ді-
яльність і свідомість, і таким
чином приєднати, злучити ро-
бітницю до загального руху
вєсвітнього пролетарїату про-
ти капїталїзму визискувачів,
що ним керує Комунїстичний
Інтернаціонал.

Завданя М.Ж.С. полягають
в керовництві, інструктованю
Жінвідділів всіх країв, в про-
веденю політичних і інших
боевих кампаній на всім світі.
Залучаючи до них широкі жі-
ночі пролетарські маси, до
зміненя звязку між робітни-
цями всіх країв Заходу і Схо-
ду, до проведеня усної та
друкованої пропаганди серед
них.

Для переведеня цих завдань
в житє в ріжних країнах існу-
ють відділи Міжнародного
Жіночого Секретарїату, що й
виконують завданя, поклатені
на них М.Ж.С. при Комінтерні.

До складу М.Ж.С. входять
6 секретарів: 2 від Німеччини
— т. Кяра Цеткін і Бєрта
Штурм; від Франції — т. Ко-
ляр і 3 від Росії — т. Коло-
нтай, Лїліна і Каспарова, що
працюють при Виконкомі Ко-
мінтерна; т. Колонтай є чле-
ном Виконкому. Для керов-
ництва працею серед робіт-
ниць в червоних професійних
союзах і для встановленя звяз-
ку між профінтерном і М.Ж.С.
останній надїсла одного з
секретарів до професійного
Інтернаціоналу, до якого вхо-
дять представники професій-
них союзів всіх країв.

Ударні завданя М.Ж.С., як і
всього Комінтерна, є: в пер-
шу чергу допомога голодую-
чому трудящому населеню в
Росії, особливо матерям і ді-
тям.

Завданє М. Ж. С. — пробудити
в робітничих співчутє, ба-
жанє допомогти голодним.
Голод — се постійнє явище,
знайомє пролетарам усіх країв,
і тому на заклик — допомогти
голодним — робітницї всіх
країв швидко відгукнувся і
допомагають як хто зможе.

З приводу сього М. Ж. С.
звернуло ся до робітниць всього
світа з відзовою: прийти на
поміч голодним. На сю відоз-
ву вже відгукнувся.

В Німеччині Жінвідділ ула-
штує збір пожертв, органі-
зує лекції, концерти на кор-
исть голодних.

Шведський Жінвідділ ввій-
шов в згоду з Москвою ї бер-
на своє утриманє “Дитячий
будинок” для голодних дітїй
і т. ин.

Разом з тим М. Ж. С. почи-
нає провадити кампанїю про-
тесту робітниць всіх країв про-
ти нового походу на Радян-
ські Рєпублики буржуазних
капіталїстичних держав.

На черзі стоїть також бо-

Тарас Карпатський.

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ.

Найбільше актуальна подія останніх днів у визвольній боротьбі — східно-галицького пролетаріату — це об'єднання Комуністичної Партії Східної Галичини з Комуністичною Робітничою Партією Польщі на основі договору, який відбувся між переставником Радянської України та Польщі в порозумінні з делегатами Комуністичної Партії Східної Галичини. Дрібноміщанське націоналістичне вороже закрякло на всю губу: "народна зрада, зрада". Тимчасом сей винок є надзвичайно великої ваги й колишній будучий історик зазначить його золотими буквами в історії пролетарсько-визвольного руху Східної Галичини. Теперішня доля східно-галицького пролетаріату дійсно незавидна, східно-галицькі відносини без сумніву жорстокіші та дикіші, ніж се приходять ся бачити пролетаріатові других країв. Польські шляхетські східні авантюристи витворили галіцистичною системою та жандармським терором таку грізну атмосферу, що треба дійсно великою силою духа та пошва, щоб могли там працювати. До того всего причиняють ся ще виступи та крики шум українського націоналістичного табору, який на гістичний шовінізм польської влади стареть ся реагувати подібними ударами. Найкращий доказ — се стріли 25. вересня с. р. у Львові. Відносини незвичайно натягнуті. Іде розгар найзавзятішої боротьби національної, в якій з одного боку перед веде польське міщанство, а з другого боку українське. В сю боротьбу націоналістичні провідники старають ся втягнути й широкі маси пролетаріату. І тут треба подивляти здоровий інстинкт східно-галицьких селянських та робітничих мас, які в сей важкий момент відкинули від себе націоналістичний "єдиний фронт" з буржуазією і пішли шляхом об'єднання класово-революційного, пролетарського. Тут у першу чергу головною роллю грає пролетаріат український, який творить переважуючу більшість у Східній Галичині. Український пролетаріат Східної Галичини має вже досить за собою той спільний праці "єдиного фронту" з галицьким дрібним міщанством. Та спільна праця завела галицькі робочі маси — наслідком зрадицької політики дрібно-міщанських провідників — в ярмо польської шляхти. Хай собі що хочуть роблять великі "патріоти" з петрушевичівського табору, то їхній час вже минув. Східно-галицький український пролетаріат вже прокидається з свого туманного існування і йде на іррадіу дорогу, на шлях об'єднання з польським пролетаріатом до спільної боротьби за соціальне та національне визволення робочих мас із кормиги польської буржуазії. Се одинокий шлях, який доведе східно-галицький український пролетаріат до побіди. І та побіда прийде!.. Вперед до побіди східно-галицькі робочі маси поправлять авангард східно-галицького пролетаріату — Комуністична Партія Східної Галичини.

І та партія в часі, коли починається безпосередня боротьба в рамках цілої Польщі, коли спорохнявала будівля зрабавних земель сезонного "Państwa Polskiego" починає вадити ся під зелізними ударами революційного пролетаріату Польщі, скоординувала свою революційну працюз до Комуністичною Робітничою Партією Польщі (К.Р.Р.).

Придивив ся, в чому лежить суть того вицку та причина крику галицького українського дрібно-міщанства про "національну зраду" комуністів. Комуністична Робітничка Партія Польщі, яка вже через 30 літ серед дуже тяжких умовин держить високо прапор пролетарської революції, має таку заслужену роллю в розв'язанні запутаної національної проблеми.

К. Р. П. П. духово зроджена в боротьбі з польським націонал-соціалізмом (P.P.S.); провадить вона вже від третього міжнародного конгресу в Ціріху 1893 року завзяту боротьбу, яку начала під проводом своєї оснотельки Розі Люксембург, яка немилосердно сварилась з фалшивими марксистським соціалізмом, польськими самостійниками. Памятною і цінною річю марксистської літератури по сьому питанню є й остане на все дискусія в справі польської самостійності, яку перед міжнародним соціалістичним конгресом, що відбув ся в Лондоні 1896 р., провадила Роза Люксембург у соціалістичній пресі цілого світа. Від того конгресу польські соціал-патріоти жадали "квітка" на відбудову Польщі, покликуючи ся на авторитети Маркса та Енгельса, котрі чейже також були за самостійності Польщі? В тій дискусії брали участь найвизначніші теоретики марксистського того часу, між иншими Кавський, Антін Лябриола, Тураті (котрий тоді був ще марксистом). Роза Люксембург завзято поборювала в тій тяжкій ситуації польських самостійників (P.P.S.) зі слідуючих мотивів: по перше: клас самостійності затемнює ключову боротьбу пролетаріату, провадить до створення одностайного національного фронту, закравляє класові антагонізми, творить спільність інтересів польського робітництва з польською буржуазією, ізолює пролетаріат польський від революційного пролетаріату російського; по друге: самостійницький програмовий поступат викликає організаційні конвенції, розбиває загально-пролетарський фронт на даній території, провадить до того, що пролетаріат польський, який мусить зібрати всі сили до боротьби з царизмом, здрибничував би ся, що привело до розбиття.

Роза Люксембург якнайзавзятіше поборювала П.П.С. (а діялось се ще перед 25-ти роками) за їхні форми організації. Польська Партія Соціалістична дучила тоді пролетаріат польський, живучий і борючий ся в трох країнах з ріжними об'єктивними умовинами, в одну партію, і так казали робітникам польським у конгресі боротись спільно не з пролетаріатом російським, але дучили їх з робітниками польськими, які жили в умовах напівконституційної Австрії та Німеччини, в одну партію, кладучи їм спільну ціль "незалежності Польщі", розбиваючи таким чином рух робітничий російський, австрійський та німецький. В той спосіб допускались пепесові великого злочину над самим пролетаріатом польським, тому, що ізолювали його від класової боротьби. Роза Люксембург іменем соціальної демократії — Королівства Польського та Литви (S.D.P.L.) демаскувала перед європейськими соціалістами контрреволюційність змісту програми П. П. С. і виходячи звідси конвенції форм організації. Пролетаріат польський, говорила вона, тоді визводиться з національного й соціального поневолення, як упаде царат. А царат не можна зничити, ізолюючи ся від загально-рольського революційного руху. "Нашим класом повинно бути не дучити ся з елементом національно польським, а мусимо дучити ся з пролетаріатом російським до спільної боротьби над зниченням царату".

Клич П. П. С., говорила вона, є не тільки контрреволюційним, але також утопійним, бо як довго існувати буде царат, — незалежної Польщі не буде. Царат усе буде сильнішим від дружин (bojówek) П. П. С. Роза Люксембург котра говорила, що надія на оружане повстанє в Польщі є авантюрою, бо таке повстанє булоб зничене силами царату. Тому польського пролетаріату не вільно втягати в авантюру збройних повстань, не тільки

но мішати його радів класами націоналістичними. Пролетаріат в конгресі треба дучити в один революційний фронт з пролетаріатом російським до боротьби з царатом аж до здобуття політичної влади пролетаріатом. На лондонським конгресі погляд Розі Люксембург побідав і резолюції П.П.С. не прийнято. Історія нагадує, потвердила правдивість революційно-марксистського становища Р. Люксембург. Без російської революції не булоб вільної Польщі. Найкращим доказом для сього служить лондонський трактат, яким антанта ще з

початку війни розділювала майбутні воєнні здобичі. Не леґіони Пласудського, не боїки довели до незалежності Польщі. Незалежну Польщу принеся побіда революції російського пролетаріату, яка прокламувала вже в самих перших початках революції 1917 р. самоозначене народів включно аж до відвірвання. І тут вистарчить тільки згадати, що колишня S.D.P.L. нині творить основу Комуністичної Робітничої Партії Польщі, як стане нам зрозумілим то старовище тієї партії відносно Східної Галичини. (Кінець буде.)

СОЮЗИ БЕЗРОБІТНИХ В СКАНДИНАВІ.

В Данії.

В Данії є 70.000 безробітних і велике число працюючих не повний тиждень. Відчувають ся велика нужда, бо багато безробітні не працюють вже поперх пірвоку. Більшість жонатих отримують деяку помірну від своїх союзів і також від держави. Але нежонаті не отримують нічого.

В Копенгазі за останні 4 місяці Союзи Безробітних і Комуністична Федерация вели широку агітацію за об'єднання всіх безробітних в один великий союз. Копенгага взяла на себе ініціативу в сім питанню, а відтак ся агітація поширилась по цілм краю.

В серпні відбув ся зїзд безробітних в Копенгазі, на котрім були присутні представники безробітних від 40 міст, а також уповноважені профсоюзів, Комуністичної Федерация, робітничої преси і декотрих інших організацій.

Після триденної праці зїзд рішив створити "Один Великий Союз". Союз уважає своїм основним завданням дучення всіх безробітних в першу чергу всіх нежонатих, які не мають ніяких средств для істновання, з цїлю дубити ся такою самою помічю від держави, яку отримують жонаті безробітні.

Союз має вже відділи в 40 містах, причім майже всі секретарі союзу являють ся комуністами. У всіх містах відбули ся величезні демонстрації безробітних. Створення одного великого союзу вже дало практичні результати; у многих містах почали видавати невелику допомогу нежонатим безробітним.

Муніципальна Рада Копенгаги зовсім несподівано заставила постачане домів безробітних газом, котрий являється для опотлення і освічення. Союз безробітних став в обороні своїх членів і обстоював за ними через члена Ради; в результаті було много балачок, але нічого конкретного не добились. Тоді безробітні, не довго думаючи, самі отворили газову стацію і користували ся газом як і попередно. Про се много говорили всюди, як про прямий чин.

Еще один інцидент, яро характеризуючий настрої робітників, має місце в Копенгазі. Осіб 50—60 бездомних, не найшовши собі пріюту в місті, тому що в Копенгазі нема пріюту для бездомних, підруководством Одного Великого Союзу захопили церкву і там примістились. Ранішні газети донесли про сей случай, але правительство нічого не підірвало. Якійсь час тому назвала безробітні повторили сей досвід і на сей раз захопили найбільшу церкву в Копенгазі. Такі случаи повторяють ся що тиждень; то нові демонстрації, то нове захоплення, бо союз достигає сильнішим. Кличем який висидгає союз, є: "Роботу, або фабрики робітникам".

Комісія констатує, що, рахуючи також сімї сих безробітних, то всіх потерпілих від безробіття буде 143.608. Але члени союзу безробітних в Штокгольмі твердять, що поперх 30.000 безробітних зовсім не зареєстровані в державнім бюрі; і уважають до сімнішого малою цифру безробітних жінок, вказану комісією.

Після їх даних, в Швеції є 100.000 безробітних і тількиж находит ся в скраїно нужденім стані, бо працюють не цілий тиждень. З безробітних 27.000 отримують незначну субсидію.

В Швеції є компанія "Скогсельскібет", яка має 11.813 робітників і яку субсидує держава; заробітна платня сих робітників о 50—60, а часом і 80 процент низша від той платні, яку отримують інші робітники Швеції. Безробітні, що відмовляють ся йти до роботи для той компанії, виключають ся з числа отримуючих допомогу з державного фонду для безробітних. Профсоюзи рішили об'єднати безробітних, комуністичну партію, організацію синдикатів і профсоюзи для спільної боротьби проти сеї компанії, бо при істнуючих умовинах всім робітникам Швеції прийдесть ся працювати з страху перед голодом за малу платню, если компанія, яку субсидує держава, буде так низько оплачувати працюз своїх робітників.

В Норвегії.

В Норвегії є около 30.000 безробітних, але вони там не об'єднані в таких союзах, з якими приходять ся зустрічатися в Данії і в Швеції, бо норвежські профсоюзи являють ся від профсоюзів інших скандинавських країв. Норвежські профсоюзи являють ся фактично комуністичними організаціями, які енергично об'єднують права безробітних і ведуть завзяту боротьбу проти капіталу. Сі профсоюзи роблять все можливе для безробітних.

Протягом сеї зими в Скандинавії має поширяться революційна агітація і очікується ся много завзятих боїв з підпріємцями. В Швеції є надія на поліпшене долі безробітних, если вона відновить торговельні зносини з Росією. Але зима буде безсудивно дуже тяжкою для безробітних двох інших країв. Можна тому надіятися, що в найблизшій будучині еще много тисяч робітників зрозуміють значення слів — "Працюз, або фабрики робітникам".

Економічна криза у Відні з кожним днем зростає.

ВІДЕНЬ, 10. грудня. — Хоч заворушення в останніх днях не відновили ся, криза у Відні з кожним днем зростає. Ціни товарів зростають з кожним днем в міру того, як корони тратять свою вартість.

Заходить конечність знова підняти платню. І се має стати ся коштом продукції, яка мусить взяти на себе нові тягарі держави. Переведення нових фінансових реформ не обійдуть ся без нових клопотів.

На случай, колиб комуністи хотіли використати критичну ситуацію і робили зусилля здобути владу, соціал-демократи виступлять до боротьби з ними. Соціал-демократи є обурені на комуністів, які підчас останньої демонстрації устроеної соціал-демократами, здобули в ній провід.

ДОКУМЕНТИ ПРО ПЕТЛЮРІВСЬКУ Авантуру.

Комунікат Пресбюро Українського Радянського Посольства в Польщі з 26. XI № 6.

Завдяки зусиллям праці петлюривських пресових агенцій, появились останніми часами сензаційні вістки в європейській пресі про масові народні повстання проти Радянського Уряду на Україні. Вістки сі мали одну мету: зробити в очах світа бандитські напади петлюривських авантюристів народним повстанням.

Пресбюро Українського Радянського Посольства в Польщі пояснювало, вже кілька разів характер тих повстань, а отсім подає до загального відомо ще два документи, що попали в руки Радянського Уряду під час останнього розбиття банд Тютюнника, які наглядно свідчать про се, хто і за чейою допомогою організує повстання на Україні.

Документи сідають:

1. Наказ Тютюнника:

"Тютюнник наказ повстанській армії № 1. (організаційній). Місто Львів, 23. жовтня 1921 р.

1. З наказу Головного Отамана сього числа я приймаю командованє повстанською армією України.
2. Начальником штабу повстанської армії призначається полковник Отмарштайн, якому наказую приступити до виконання своїх обов'язків і негайно сформувати штаб.
3. Партизано-повстанський штаб при головному командованні військ У.Н.Р. розформувати і замість нього залицити українське інформаційне пресбюро при експозитури II-го відділу польського генерального штабу у Львові.
4. Старшини, урядовці і козаків, які не вийдуть у штаб повстанської армії і не вийдуть в склад інформаційного пресбюро, негайно відкомандувувати до раних, виконуваних ними обов'язків.
5. Для повстання в майбутньому повстанської армії і постачання всім потрібним за кордоном призначаю фінансово-закупочну комісію під головуванням Євгена Архипенка, в складі членів: генштабу полковника Педерсена і поручника Нестеровського. Комісії розпочати роботу, керуючись моєю інструкцією, що буде мною дана окремо.
6. Усі частини, які прибули з Лубків у район Рівного, Костополя, Луцька, Копичинців, переходять у склад повстанської армії. З частин, які нахотять ся в Рівному, Костополю, Луцьку — генерал-хорунжий Яценчик наказую сформувати Київську дивізію по інструкції, що дають ся окремо з тим, аби людию кождої дивізії не розпорюшувати по різним частинам. Начальником штабу Київської дивізії призначаю генштабу підполковника Лушпенка.

З жовтня, які зосереджені в районі Копичинці (Галичина), підполковник Паїло наказую сформувати спеціальний відділ по моїм вказівкам. Підписав командуючий повстанською армією генерал-хорунжий Тютюнник".

II. Доклад Тютюнника Петлюрі:

"У.Н.Р. Начальник повстанської партизанської армії при головному командованні військ У.Н.Р. — 2-го листопада 1921 р. Село Балашовка. До пана Головного Отамана. По прийняттю рішення про необхідність відіяти загальне повстанє на Україні партизано-повстанський штаб приступив до підготовчих заходів по організації повстання. Вирішено було направити два відділи: підеаний на Поділе, північний — скомбінований виступи на Волині і I-шу повстанську групу під керіваннем командуючого II-тою групою генерал-хорунжого Гулово.

Підальський відділ. Начальником сього відділу призначений командир 4-го кінного Київського полку підполковник Паїло. Підальський відділ, який перед виступом був зосереджений в м. Копичинці, укомплектований козаками 4-тої Київської дивізії в кількості 880 чоловік. Сей відділ повинен бути кінним, 25 жовтня с. р. одержав зброю: 200 рушниць, 10.000 набоїв і 12 без них і вночі з 25. на 26. жовтня перейшов покічно в пішому порядку (кінних було тільки 12 козаків).

Волинський відділ сформовано під керіваннем генерал-хорунжого Яценчика. При сьому відділі знаходиться партизано-повстанський штаб. Сей відділ скучується ся в районі стайні Моквин-Костополя. Укомплектований він старшинами й козаками 4, 6, і 13 дивізії, зведених в Волинському відділі в одну Київську дивізію. Кількість її до 900 козаків. Разом з партизано-повстанським штабом переходить кордон і стислий апарат громадського управління.

Тепер, 2. листопада, 18 годин, партизано-повстанський штаб знаходиться в селі Балашовці, 18 верств від кордону і має перейти з 3-го на 4-го разом з Київською дивізією польсько-більшевицький кордон і розпочати збройну акцію. Від командуючого I-шою повстанською групою генерал-хорунжого Гулово донесенє не одержано. Вважаю, що на випадок успіху через тиждень після мого переходу через кордон останні дивізії армії У.Н.Р. повинні бути готові до поступеної перекладки на територію України для організації захоплених місцевостей.

Генерал-хорунжий Тютюнник".

"Всікі коментарі до сего уважаємо злишніми.

Пресбюро Українського Радянського Посольства в Польщі. Варшава, 26. листопада 1921 р.

децизії адміністративної влади, підлягають в адміністративній дорозі карі арешту на час до 3 місяців, або гривин до 300 тисяч марок, або і о-бом карам разом. В бувшій прусській дільниці примінюється тут § 453 до 458 карної процесури. Сей розпорядок входить в житє з днем оголошеня. Виконанє повірюють ся міністрови внутрішніх справ.

Не від річі, для самого констатованя дійсного стану треба додати, що хресним батьком сего проекту був ніхто инший, як сам трибун П.П.С. віцепрем'єр Дашинський, який перший приложив свою руку до винятя з "під закону" жидівського соціалістичного "Бунду".

З ПІД ПАНСЬКОГО ЯРМА В ГАЛИЧИНІ.

З львівських тюрем.

Львівський "Вперед" з 25. листопада подає:

Годі уявити собі, що діється за арештованими, здебільша педітанними в'язнями, у львівських поліційних арештах, з окрема в камерах тюрем при вул. Льва Сапиги. Стража не допускає там нікого з рідні арештованих; у крайному разі згодить ся найбільше на се, що прийме харч для арештованого. Тюрмені сі мурні призначені для найбільш небезпечних злочинців, висопянені в найліпші модерні кайдани, з окремими кімнатами для допитів, про які знають тільки ті, що там мучили ся.

Обжаловані, проти яких ведеть ся там сауда, наражені не тільки на урядові поліцейські запити, але й на зношенє всіх вибриків поліційної служби.

В'язні сидять у темних камерах з мокрими від води стінами, в яких здебільша приходять ся їм дихати смородом із дів'яних здивачів, з яких теч дідать ся на підлогу. Вікна забиті дошками.

Арештованих б'ють. Дня 12. листопада "грозdownik" без ніякої причини побив по дичі арештованого б. австрійського старшину Якова Дайчера. Інші в'язні виказали свій протест проти такого поступку поліція, а за се і їх побито, зокрема редактора "Sprawy Robotniczej" Ураского.

Кодя дня 17. листопада один хоррий в'язень попросив о лікарю, дістав відповідь, що морме "безпечно здохати" в тюрмі.

Арештованих держить ся там по 2 і 3 тижні без пересудування. Годі їм допросити ся сеї "ласки" в агентів і поліційних комісарів.

Нові арештанти в Бриґідках.

В пятницю 25. листопада привезено до Бриґідок при вул. Казимирівській у Львові кільканайтових нових арештантів, муштин і жінок, переважно селян. Як говорять, є се арештанти з чортківської тюрми, яких привезено звідтам у зв'язку зі справою відомої арештовань на горі ся Юра у Львові. Бриґідки заповнили ся що дня далішими арештантами з цілого краю, яких цілковито ізолювано і вилучено з усяких зносин зі світом, навіть з найблизшою родиною.

Копичинці і Чортків.

В середу, 23. листопада, державна поліція в Копичинцях арештувала народну учительку Ольгу Лису і перевезла її через Чортків до Бриґідок у Львові. Враз з нею привезено скочаних ще чотири особи з Чорткова і уміщено їх у Бриґідках.

Ольга Лиса, як довідемо ся, є хорвотою людяною, шойною перебула тяжку недугу і не є вповні вилічено. Се не шкодливо, що її приміщено в зимній камері без печі, так що вона напевно попаде знову в недугу.

З Береста Литовського повідомляють, що там викрито комуністичне товариство, яке отримувало комуністичну літературу з Москви. Арештовано кілька осіб.

ВИТМКОВИЙ ЗАКОН В ПОЛЬЩІ.

Центральний орган П.П.С. "Robotnik" у передовиці з 10. листопада приносить урядовий проект вимкового закону в Польщі, випрацьованого міністром внутрішніх справ "демократом" Довнарівичом.

Якжеж виглядає сей проект?

Лого 1. артикул каже: "В цілі усуненя внутрішніх заворушень та поширення затій, які загрожують державі, її конституції, або публичному спокою, а головню в цілі спинення поширення комунізму, анархії та других протидержавних затій, министерство внутрішніх справ користає з уповноваженя, уделеного йому відносно арт. 124 конституції, до постанов, виміненних в арт. 2. заряджень".

Арт. 2 проекту каже, що сі зарядження мають обнімати:

- а) тимчасове, на протяг недовшій чим 3 місяці, заарештуванє осіб, які починають, приготування або підтримують діяльність, на яку вказує арт. 1;
- б) виданє сих осіб з поодиноких місцевостей або округів з заборонною повороту, а в примінено до чужинців виданє їх з границь держави;
- в) визаченє для сих осіб місця або округа на перебування, з заборонною опускати його;
- г) переводжуванє у підозрілих осіб ревізій та пошукуювань;
- г) завішуванє в порозумінню з зайнятими міністерствами діяльності організацій та товариств;
- з) конфіскованє та завішуванє видавничств та часописній о тенденціях, предвиджених в арт. 1, та замиканє дотичних друкарень.

Артикул 3 проекту віддає переводженє сего адміністративній владі I-шої інстанції (дирекція поліції, староство). Про арештованє, яке має тривати довше чим 4 тижні, рішає адміністративна влада II. інстанції (воевідство).

Вводити сей вимковий стан можуть після постанов сего 3 арт. в поодиноких місцевостях адміністративна влада I. інстанції, в воевідствах воеводи, а в цілій державі міністер внутрішніх справ.

Приміненє розпорядків арт. 2 букви а. б. в. лотягає за собою для осіб, що проти них провинили ся, завішенє на обмежений період часу права виконуваня публичних функцій, які походять з вибору чи з номінації і права веденя підприємств промислових і торговельних.

Арт. 5. Проти розпорядків адміністративної влади першої інстанції служить відклик до влади другої інстанції протягом 14 днів від дня дорученя децизії, а як не була доручена, то від дня виконаня. Відклик не здержує виконаня.

Арт. 6. Як що розпорядком з арт. 2 букви а. б. в. дітнений є державний урядник або урядник самоуправи, влада зобов'язана є завітати його в урядованю, а по децизії адміністративної влади (арт. 5) розпочати проти нього дисциплінарне слідство.

Відносно державних урядників, за вимком судів, виконанє сего проекту наступить службовою дорогою, з поминенем дисциплінарних комісій, із правом відклику в часі інстанції.

Арт. 7. Особи, що провинили ся супроти сего розпорядку і

